

ΕΚΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΕΝΑ ΛΑΪΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ

Η Έκκληση για ένα Μέτωπο Κοινωνικής & Εθνικής Απελευθέρωσης (ΜΕΚΕΑ) αποτελεί μια πρωτοποριακή πρόταση για Μέτωπο που, αντίθετα με τα ιστορικά Μέτωπα, δεν θεμελιώνεται στην ένωση πολιτικών παρατάξεων, μετά από διάφορα «παζάρια» μεταξύ τους, για να βγει ένας ελάχιστος κοινός παρονομαστής που θα στηρίζει έναν βασικό στόχο (π.χ. την πάλη κατά του φασισμού στο ΕΑΜ ή στον Ισπανικό Εμφύλιο του 1936 κ.λπ.). Όλα αυτά ήταν Μέτωπα που ξεκινούσαν «από τα πάνω», από τις ηγεσίες κομμάτων ή οργανώσεων, όσο προοδευτικές και αν ήταν αυτές και ο στόχος τους. Το ΜΕΚΕΑ όμως είναι ένα Μέτωπο «από τα κάτω», αφού δεν είναι Μέτωπο πολιτικών οργανώσεων, αλλά μέτωπο ΠΟΛΙΤΩΝ, στο οποίο μετέχει κάθε πολίτης που δεσμεύεται από τους στόχους του ΜΕΚΕΑ, ανεξάρτητα από πολιτικές ή ιδεολογικές καταβολές. Οι ελευθεριακές αυτές αρχές εκφράζονται επίσης στην [Πρόταση για το Οργανωτικό](#) που συμπληρώνει την Έκκληση.

Το παρακάτω κείμενο (Έκκληση με τις «10 Θέσεις» - Φλεβάρης 2012) αποτελεί την Ιδρυτική Διακήρυξη του Λαϊκού Μετώπου για την Κοινωνική και Εθνική Απελευθέρωση (ΜΕΚΕΑ)

([Πρώτη εκδοχή Νοέμβριος 2011](#))

10 Θέσεις για ένα παλλαϊκό Μέτωπο με στόχο την αποτροπή της οικονομικής καταστροφής και την αυτοδύναμη οικονομία

Φλεβάρης 2012

[1] «ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ» ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΩ, Η ΜΟΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗΝ ΑΝΤΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΝΤΟΠΙΩΝ ΚΑΙ ΞΕΝΩΝ ΕΛΙΤ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΝΩ

Η νέα κοινοβουλευτική Χούντα που επέβαλε, άμεσα πια και χωρίς προσχήματα και μεταμφιέσεις, η υπερεθνική Χούντα/ελίτ, (με Πρωθυπουργό μάλιστα ένα από τα ίδια τα μέλη της που εκπροσωπείται επάξια στο γνωστό λόμπι της ελίτ αυτής, την Trilateral Commission (Τριμερή Επιτροπή), και ήταν από τους πρωτεργάτες της κίνησης των ελίτ μας για την καταστροφική ένταξη στην ΕΕ/Ευρωζώνη!), περνάει ήδη με συνοπτικές διαδικασίες όλα τα προβλεπόμενα μέτρα που υλοποιούν τη δανειακή σύμβαση. Δηλαδή, τη σύμβαση που συμφώνησε στις 27 Οκτώβρη η προηγούμενη μονοκομματική κοινοβουλευτική Χούντα του ΠΑΣΟΚ, την οποία διαδέχθηκε η σημερινή διακομματική κοινοβουλευτική Χούντα. Η νέα δανειακή σύμβαση, την επικύρωση της οποίας από διακομματική κυβέρνηση είχε απαιτήσει η υπερεθνική Χούντα, (απειλώντας εκβιαστικά, σαν κοινός γκάνγκστερ, ακόμη και να μην εκταμιεύσει την επόμενη δόση που είχε ήδη συμφωνήσει!), είναι σχεδιασμένη να αλλάξει ριζικά το Ελληνικό τοπίο, και όχι μόνο, στο οικονομικό επίπεδο.

Στο πολιτικό επίπεδο, τα τελεσίγραφα της υπερεθνικής Χούντας/ελίτ ήδη μετέτρεψαν το άτυπο Ελληνικό προτεκτοράτο, που είχε καθιερωθεί με την πρώτη δανειακή σύμβαση του 2010, και σε τυπικό, με το εκτελεστικό της όργανο στην Ελλάδα, την Τρόικα, να καθορίζει ουσιαστικά τη σύνθεση της νέας κοινοβουλευτικής μας Χούντας, τα καταστροφικά για τα λαϊκά στρώματα μέτρα που θα πάρει, καθώς και το στενό χρονικό πλαίσιο μέσα στο οποίο πρέπει να τα πάρει —όλα αυτά **χωρίς την παραμικρή λαϊκή εξουσιοδότηση**, παρόλο που τα μέτρα αυτά αφορούν τη ζωή όλων μας τουλάχιστον για τα προσεχή 10 χρόνια. Δεδομένου ότι παρόμοιες κινήσεις παρατηρούνται και στην Ιταλία, είναι φανερό ότι ο Λαός στη δυτική «δημοκρατία» σήμερα παίζει μόνο διακοσμητικό ρόλο επικύρωσης των ειλημμένων αποφάσεων της υπερεθνικής Χούντας και της κάθε ντόπιας κοινοβουλευτικής Χούντας!

Στο οικονομικό επίπεδο, η συμφωνία της 27ης Οκτώβρη στην ουσία επικυρώνει την προηγούμενη συμφωνία της 21ης Ιουλίου 2011, δηλαδή την απόλυτα ελεγχόμενη (από τις ελίτ) «συναινετική» χρεοκοπία, όπου είχε αποφασιστεί «κούρεμα» κατά 21% της αξίας των Ελληνικών ομολόγων που κατέχουν ιδιώτες (εξαιρουμένου, δηλαδή, του μεγαλύτερου μέρους του Χρέους που σήμερα είναι στα χέρια της ΕΚΤ, του ΔΝΤ κ.λπ.). Το «κούρεμα» αυτό τώρα επεκτάθηκε στο 50% ώστε να γίνει «βιώσιμο» το υπόλοιπο Χρέος. Δηλαδή, να εξασφαλιστεί ακόμη και με διάφορες εγγυήσεις, ότι οι δανειστές μας θα εισπράξουν κάθε Ευρώ από αυτό, όπως από την αρχή δήλωνε ο Γιωργάκης και «ξόρκιζε» ο Σαμαράς. Έτσι, οι ελίτ όχι μόνο θα έχουν ελαχιστοποιήσει οποιαδήποτε τυχόν ζημιά αλλά και μεγιστοποιήσει τα οφέλη τους, σε βάρος βέβαια πάντα των λαϊκών στρωμάτων στη χώρα μας.

Τα μακροπρόθεσμα αυτά οφέλη των ελίτ περιλαμβάνουν όχι μόνο τις μαζικές απολύσεις και τους λεηλατημένους μισθούς και συντάξεις (μέτρα που δεν τόλμησαν να επιβάλλουν σε καμιά άλλη χώρα της Ευρωζώνης), την άκρατη ελαστικοποίηση της αγοράς εργασίας, την «καρτελοποίηση» των ελευθέρων επαγγελματιών, και την τελική ιδιωτικοποίηση της Υγείας και Παιδείας (δηλαδή όλα τα μέτρα που θεσμοθετήθηκαν με στόχο οι επενδύσεις στην Ελλάδα των ξένων και ντόπιων ελίτ να γίνουν απόλυτα ευνοϊκές γι' αυτές), αλλά και κάτι ακόμη πιο καταστροφικό για τα λαϊκά στρώματα: το ξεπούλημα σε τιμές εξευτελιστικές ολόκληρου του κοινωνικού μας πλούτου, από τα λιμάνια και τις παραλίες μας, μέχρι τα τρένα και τα αεροδρόμια, από το νερό και το ηλεκτρικό που χρειαζόμαστε για να καλύπτουμε τις βασικές μας ανάγκες, μέχρι την ίδια την ηλιοφάνεια. Πράγμα που σημαίνει ότι τεράστιες εκτάσεις της δημόσιας γης αντί να χρησιμοποιούνται για αγροτική χρήση, ή έστω σαν τμήμα του απaráμιλλου Ελληνικού τοπίου, τώρα θα καλυφθούν από μαζικές εγκαταστάσεις συλλογής ηλιακής ενέργειας, ώστε οι Γερμανοί καταναλωτές να απολαμβάνουν φθηνή και ανανεώσιμη ενέργεια —κάνοντας ευτυχισμένους και τους υποστηρικτές αυτής της νέας μπίζνας, Οικολόγους-Πράσινους, στη Γερμανία και το εδώ υποκατάστημά τους που έδειξε στην κρίση τον άθλιο συστημικό ρόλο που παίζει! Και ποια θα είναι η «ελάφρυνση» για τα λαϊκά στρώματα στην Ελλάδα, για την οποία πανηγυρίζουν οι απατεώνες πολιτικάντηδες που παριστάνουν την κυβέρνηση του τόπου; Όταν θα έχει συντελεστεί, σε μια δεκαετία, όλη αυτή η καταστροφή, το Χρέος σαν ποσοστό του ΑΕΠ, από 127% που ήταν το 2009 όταν εξερράγη η κρίση, **ελπίζεται** ότι θα έχει «κατέβει» στο 120%, γεγονός που για κάθε έγκυρο διεθνή οικονομικό αναλυτή σημαίνει ότι το Χρέος θα εξακολουθήσει να είναι μη βιώσιμο και θα απαιτεί στο διηνεκές νέα δάνεια για την αποπληρωμή του και νέα πιο ληστρικά μέτρα!

Με άλλα λόγια, η χώρα μας, με την απατηλή δικαιολογία της σωτηρίας της από τη χρεοκοπία, η οποία ήδη έγινε, αλλά απλά είναι «συναινετική» (και όχι ανεξέλεγκτη —όπως φοβούνται οι ελίτ), για πρώτη φορά στην ιστορία της, μετατρέπεται σήμερα και τυπικά σε μόνιμο προτεκτοράτο. Δηλαδή, σε προτεκτοράτο της υπερεθνικής ελίτ, όπως αυτή εκφράζεται στον Ευρωπαϊκό χώρο από τις κυρίαρχες ελίτ στην ΕΕ, χωρίς την παραμικρή οικονομική και, επομένως, εθνική κυριαρχία. **Μιλάμε δηλαδή για την πιο αντιδραστική αντεπανάσταση των ελίτ «από πάνω» ενάντια στα λαϊκά στρώματα από καταβολής του Ελληνικού κράτους. Η αντεπανάσταση των ξένων και ντόπιων ελίτ δεν μπορεί πια ν' ανατραπεί παρά μόνο με**

επανάσταση «από κάτω», που πρέπει να πάρει τη μορφή επαναστατικών αλλαγών σε κάθε τομέα της οικονομικής, πολιτικής και γενικότερα κοινωνικής ζωής. Το ξεπούλημα του κοινωνικού πλούτου της χώρας και των δημόσιων αγαθών σημαίνει, όταν ολοκληρωθεί, όχι μόνο μελλοντική αδυναμία των λαϊκών στρωμάτων να καλύπτουν ακόμη και βασικές ανάγκες τους, αλλά και την καταστροφή κάθε δυνατότητας αυτοδύναμης οικονομικής ανάπτυξης στο μέλλον —είτε αυτή είναι κρατικοσοσιαλιστική, είτε βασίζεται στην Οικονομική Δημοκρατία. Και η καταστροφή αυτή ΔΕΝ ανατρέπεται πια παρά μόνο με επαναστατικές αλλαγές, οι οποίες είναι ΑΔΥΝΑΤΕΣ ΣΤΟ ΘΕΣΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΗΣ ΕΕ όπως: η κοινωνικοποίηση των στρατηγικών κλάδων παραγωγής (συμπεριλαμβανομένων όλων όσων καλύπτουν βασικές ανάγκες των πολιτών), η συνταγματική προστασία της πλήρους απασχόλησης μέσα από τη μεγιστοποίηση της χρήσης των εγχώριων παραγωγικών πόρων, η καθιέρωση της αρχής κάλυψης των βασικών αναγκών όλων των πολιτών, με βάση την αρχή της αλληλεγγύης, στη θέση της σημερινής καπιταλιστικής «ανάπτυξης για την ανάπτυξη» με βάση την αρχή της ανταγωνιστικότητας κ.λπ..

[2] ΓΙΑ ΕΝΑ ΛΑΪΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ

Η αντεπανάσταση που γίνεται σήμερα με τυφλό όργανο (των ντόπιων και ξένων ελίτ) μια διακομματική («Κοινοβουλευτική») Χούντα, έχει μοναδικό στόχο την προστασία των συμφερόντων της διεθνοποιημένης καπιταλιστικής οικονομίας της αγοράς. Και, φυσικά, η νέα κοινοβουλευτική Χούντα απολαύει και της στήριξης των αριστερών «δεκανικιών» του συστήματος που, εσκεμμένα, μπερδεύουν τον κόσμο για τα αίτια και τις συνέπειες της κρίσης και τον τρόπο διεξόδου από αυτή, η οποία δήθεν είναι δυνατή μέσα στην Ε.Ε., έστω και αν κάποιοι, εντελώς αποπροσανατολιστικά, μιλούν μεν για έξοδο, αλλά μόνο από το Ευρώ και όχι και από την ΕΕ, «ξεχνώντας» τη συνθήκη του Μάαστριχτ και της Λισαβόνας, οι οποίες καθιερώνουν τις ανοικτές και απελευθερωμένες αγορές και αποκλείουν την προστασία της απασχόλησης για την οποία δήθεν κόπτονται! Όλη αυτή η εκστρατεία έχει βέβαια από πίσω της σύσσωμο τον προπαγανδιστικό μηχανισμό, δηλαδή τα Μιντιακά και Πανεπιστημιακά παπαγαλάκια που δήθεν «επιστημονικά» προπαγανδίζουν τον «Μονόδρομο» της καταστροφής και Γκεμπελικά καταστροφολογούν για την έξοδο από την ΕΕ και την ΟΝΕ. Είναι μάλιστα χαρακτηριστικό της κατάστασης της εκφυλισμένης «Αριστεράς» μας ότι στην εκστρατεία αυτή συμμετέχουν ασύστολα και «Μαρξιστές» Πανεπιστημιακοί —«τρόφιμοι» και αυτοί συνήθως Ευρω-ερευνητικών κονδυλίων! — τη στιγμή μάλιστα που σήμερα δεν υπάρχει σχεδόν κανένας έντιμος (ανεξάρτητος από την ΕΕ) έγκυρος διεθνής οικονομολόγος που να μην επισημαίνει ότι χωρίς την έξοδο (έστω και αν μιλάνε συνήθως για έξοδο μόνο από το Ευρώ και όχι από την ΕΕ, αφού φυσικά αυτοί δεν προσποιούνται τους αντισυστημικούς ή τους «Αριστερούς») τα λαϊκά στρώματα οδηγούνται σε δραματική και μόνιμη φτωχοποίηση. Και, φυσικά, οι Χούντες αυτές έχουν στην πλήρη διάθεσή τους τον πιο τελειοποιημένο κατασταλτικό μηχανισμό (αστυνομία, ηγεσία στρατού, Ευρω-στρατοχωροφυλακή, «δικαιοσύνη» κ.λπ.) .

Όταν πέρυσι τον Μάη προτείναμε μέτρα που δεν προϋπέθεταν επαναστατικές αλλαγές, (http://www.inclusivedemocracy.org/brochures/2010.05.01_mprosoura_protomagia_2010.htm), ακόμη και δεν είχε διαφανεί το μέγεθος και το βάθος της ολομέτωπης επίθεσης αυτής και ήταν δυνατές και άλλες επιλογές. Τώρα πια που αυτό είναι ολοφάνερο, ενώ τα μέτρα που ήδη παίρνονται οδηγούν ραγδαία στην ταχεία εξαθλίωση μεγάλων ομάδων πληθυσμού, στις αυτοκτονίες και στην περαιτέρω χουντοποίηση της κοινοβουλευτικής Χούντας, όσοι «μετά λόγου γνώσης» μιλούν ακόμη για ανακοπή της σημερινής καταστροφικής πορείας μέσα από την έξοδο μόνο από την Ευρωζώνη αλλά όχι και την ΕΕ, ή προτείνουν Λογιστικό Έλεγχο του Χρέους κ.λπ., αντικειμενικά, και κάποιοι ίσως και συνειδητά, εξαπατούν τον Ελληνικό λαό και πρέπει ν' αντιμετωπιστούν από αυτόν ανάλογα. Η εξαπάτηση άλλωστε αυτή γίνεται σήμερα φανερή από το γεγονός ότι ο Λογιστικός Έλεγχος του Χρέους, για την ανάγκη του οποίου είχαν «πείσει» ακόμη και τους «Αγανακτισμένους» του Συντάγματος, είχε βασικό στόχο το δραστικό «κούρεμα» του Χρέους, που τώρα ήδη επιβάλλουν οι ίδιες οι ελίτ (κάτι που είχαμε προβλέψει από καιρό), ενώ κάποια στελέχη της ΕΛΕ νιώθουν

οτι «δικαιώθηκαν» κιόλας! Αύριο, η έξοδος μας από την Ευρωζώνη, —ή την «πρώτη κατηγορία» της αν διασπαστεί— θα γίνει ίσως γεγονός, αλλά στο μεταξύ, οι «Αριστεροί» υποστηρικτές της εξόδου μας από την Ευρωζώνη (αλλά όχι και από την ΕΕ!) θα έχουν προλείανει και το έδαφος γι' αυτό—όπως έκαναν και με το τον Λογιστικό έλεγχο και το «κούρεμα».

Η συσπείρωση, επομένως, όλων των αντιστεκόμενων (είτε ανήκουν στις οργανωμένες δυνάμεις της ευρείας αντισυστημικής Αριστεράς, είτε είναι ανένταχτοι) **με βάση συγκεκριμένους στόχους που θα συνενώσουν και θα συνεγείρουν τα λαϊκά στρώματα**, είναι επιτακτικό καθήκον όλων μας, εάν πραγματικά επιδιώκουμε την αποτροπή μιας ιστορικής καταστροφής. Μιας καταστροφής που αφορά, όχι μόνο το βραχυπρόθεσμο βιοτικό επίπεδο του Ελληνικού λαού και τον κοινωνικό του πλούτο, αλλά και την ίδια την δυνατότητα αυτοδιάθεσης, τόσο στο παρόν, όσο και στο μέλλον (σε σχέση με την προοπτική για συστημική αλλαγή, πέρα από την καπιταλιστική οικονομία της αγοράς και την αντιπροσωπευτική «δημοκρατία»). Οποιαδήποτε, επομένως, οργανωμένη δύναμη της αντισυστημικής Αριστεράς δεν συμμετάσχει στην προσπάθεια για τη σύμπληξη παρόμοιου Μετώπου, θα φέρει το αναλογούν σ' αυτήν μέρος της ευθύνης για την επερχόμενη ιστορική καταστροφή που θεσμοθετεί η υπό ψήφιση αποικιοκρατική «δανειακή σύμβαση».

Η δημιουργία μιας νέας δυναμικής και ενός νέου κοινωνικού συσχετισμού δυνάμεων για επαναστατικές αλλαγές, οι οποίες μπορεί να επιτευχθούν σε δύο φάσεις, περιγράφονται στην πρόταση που αναπτύσσουμε στη συνέχεια.

[3] ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

Αρχικά, είναι περισσότερο επείγουσα παρά ποτέ η δημιουργία ενός παλλαϊκού Μετώπου κοινωνικής και εθνικής απελευθέρωσης αν θέλουμε ν' αποφευχθεί η ολοκληρωτική καταστροφή μας. Μιλάμε δηλαδή για απελευθέρωση που είναι:

(Α) **ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ**, εφόσον είναι τέτοια η αλληλεξάρτηση συμφερόντων της ντόπιας με αυτά της υπερεθνικής ελίτ, και των προνομιούχων στρωμάτων της αστικής τάξης στη χώρα μας με τα αντίστοιχα στρώματα στην ΕΕ, ώστε μόνο αν ο απελευθερωτικός αγώνας στρεφόταν ενάντια στις ελίτ αυτές και τα αντίστοιχα προνομιούχα στρώματα θα μπορούσαμε να δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις για την κοινωνική απελευθέρωσή μας, δηλαδή για την πολιτική και οικονομική αυτοδιεύθυνσή μας σαν Λαού.

(Β) **ΕΘΝΙΚΗ**, εφόσον η Ελλάδα δεν έχει πια την παραμικρή οικονομική και πολιτική κυριαρχία, δηλαδή ούτε αυτή που είχε από της ίδρυσης του Ελληνικού κράτους. Πάντα είχαμε δικό μας νόμισμα και επομένως νομισματική πολιτική, και δική μας δημοσιονομική πολιτική, δηλαδή ένα ελάχιστο επίπεδο οικονομικής κυριαρχίας, που ελεγχόταν βέβαια από μια σχετικά υποτελή (με διαβαθμίσεις ανάλογα με την περίοδο) ντόπια αστική ελίτ. Τώρα όμως έχουμε μια κυβέρνηση από καθαρά ανδρείκελα της Τρόικας που θα υπακούουν άμεσα την κάθε εντολή της για να εκταμιεύεται η εκάστοτε δόση ενός Χρέους που δεν πρόκειται (ούτε μπορεί πρακτικά, ακόμα και με εκτιμήσεις/αναλύσεις κατεστημένων οικονομολόγων στο εξωτερικό) να ξεπληρωθεί ποτέ, ιδιαίτερα μέσα στην ΕΕ. Επομένως, η δημιουργία των προϋποθέσεων οικονομικής αυτοδυναμίας από μια κυβέρνηση Λαϊκής Ενότητας είναι αναγκαία για την πραγματική εθνική απελευθέρωση. Αυτό σημαίνει ότι η Εθνική Απελευθέρωση είναι συνέπεια της Κοινωνικής και όχι το αντίστροφο, όπως υποστηρίζουν διάφορες εθνικιστικές και «πατριωτικές» δυνάμεις. Τα λαϊκά στρώματα δεν έχουν τα ίδια συμφέροντα με τις ελίτ και τα προνομιούχα στρώματα, που άλλωστε στηρίζουν τη σημερινή κοινοβουλευτική Χούντα.

Το Μέτωπο , επομένως, δεν μπορεί να είναι απλά μέτωπο εθνικής απελευθέρωσης όπως το παλιό. **Σήμερα η εθνική απελευθέρωση ή είναι και κοινωνική απελευθέρωση, ή είναι απάτη.** Γι' αυτό και οι καλοπροαίρετοι μέσα στην «Πατριωτική Αριστερά» αν δεν συνειδητοποιήσουν τον κοινωνικό χαρακτήρα των απαιτούμενων επαναστατικών αλλαγών και παραμένουν σε δήθεν εθνικιστικές (αν όχι και ύποπτες) ανοητολογίες του τύπου ότι πρέπει να μείνουμε στην ΕΕ για να μας ...προστατεύσει από την Τουρκία κ.λπ. (τη στιγμή που ήδη έχουμε χάσει την εθνική κυριαρχία μας όχι από την ...Τουρκία αλλά από την ΕΕ!) δεν έχουν θέση στο νέο Μέτωπο. Απαιτείται δηλαδή το κτίσιμο μιας πλατιάς αντισυστημικής συμμαχίας, που θα στοχεύει όχι μόνο στην εθνική απελευθέρωση, αλλά **θα θέτει και τις βάσεις** για την κοινωνική απελευθέρωση στο μέλλον. Όμως, το νέο Λαϊκό Μέτωπο Κοινωνικής και Εθνικής Απελευθέρωσης δεν σημαίνει απλώς την «ενότητα της αντι-Μνημονιακής Αριστεράς», την καραμέλα που πιπιλίζει μεγάλο μέρος της ρεφορμιστικής Αριστεράς, με την υποστήριξη των ΜΜΕ. Το θέμα δεν είναι να αντικαταστήσουμε ένα «κακό» Μνημόνιο με ένα «καλό», αλλά να μην έχουμε κανένα Μνημόνιο να καθορίζει τις τύχες μας, τώρα αλλά και στο μέλλον, και αυτό είναι αδύνατο να γίνει όσο η χώρα είναι ενσωματωμένη στη διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς, μέσω της ΕΕ. **Η ενότητα της Αριστεράς, επομένως, έχει νόημα μόνο αν στηρίζεται σε κοινούς στόχους και μέσα για την επίτευξή τους, που στοχεύουν στα ΣΥΣΤΗΜΙΚΑ αίτια της πρωτοφανούς σημερινής Κοινωνικής αλλά και Εθνικής εξάρτησης, πραγματικά θα μας βγάλουν οριστικά από την κρίση—** και αυτή ακριβώς την ενότητα προτείνουμε.

[4] ΤΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ

Μιλάμε μόνο για τις «**βάσεις**» της **κοινωνικής απελευθέρωσης** γιατί ξέρουμε ότι υπάρχουν μεγάλες διαφορές μεταξύ των δυνάμεων της αντισυστημικής Αριστεράς όσον αφορά το περιεχόμενό της.

Για παράδειγμα, για την «Περιεκτική Δημοκρατία», κοινωνική απελευθέρωση σημαίνει την οικοδόμηση μιας πραγματικής άμεσης δημοκρατίας όπου οι συνελεύσεις των πολιτών σε κάθε δήμο (οι «δημοτικές συνελεύσεις») σε συνεργασία με τις συνελεύσεις των εργαζομένων («συνελεύσεις στον τόπο δουλειάς») ελέγχουν τα «δημοτικοποιημένα» μέσα παραγωγής, δηλαδή την οικονομία, σε μια **Συνομοσπονδιακή Περιεκτική Δημοκρατία** όπου η κατανομή των οικονομικών πόρων γίνεται μέσα από ένα σύστημα που ξεπερνά τόσο την καπιταλιστική οικονομία της αγοράς, όσο και τον σοσιαλιστικό κεντρικό σχεδιασμό (οικονομική δημοκρατία). Οι ίδιες συνελεύσεις των πολιτών παίρνουν όλες τις σημαντικές πολιτικές αποφάσεις (άμεση πολιτική δημοκρατία), ενώ οι συνελεύσεις των τόπων δουλειάς, εκπαίδευσης κ.λπ. παίρνουν τις αποφάσεις που υλοποιούν μια γενικευμένη αυτοδιεύθυνση (δημοκρατία στο κοινωνικό επίπεδο) και, τέλος, οι ίδιες συνελεύσεις των πολιτών, εργαζομένων κ.λπ. θέτουν βασικούς στόχο την κάλυψη των αναγκών των πολιτών και όχι την «ανάπτυξη» για την ανάπτυξη και το κέρδος (όπως στον καπιταλισμό), μέσα σε μια κοινωνία που επανενσωματώνεται στη Φύση (Οικολογική Δημοκρατία).

Αντίθετα, οι σύντροφοι που υποστηρίζουν τον κρατικιστικό σοσιαλισμό πιστεύουν στον κεντρικό σχεδιασμό και τον έλεγχο της οικονομίας και της Πολιτείας από την εργατική πρωτοπορία, ενώ οι πραγματικά αναρχικοί (πέρα από τους μεταμοντέρνους ή λάιφ στάιλ «αναρχικούς» και «αντι-εξουσιαστές», οι οποίοι δεν έχουν καν πρόταγμα ή υποστηρίζουν κάποια μορφή «συμμετοχικών οικονομικών» και «συμμετοχικής πολιτικής») υποστηρίζουν τον ελευθεριακό σοσιαλισμό ή τον αναρχοσυνδικαλισμό με βάση την αυτοδιεύθυνση που θεμελιώνεται στα εργατικά συμβούλια.

Σεβόμαστε τις διαφορές αυτές, **με την προϋπόθεση ότι όλες οι συνιστώσες του Μετώπου θέτουν θέμα άμεσης εξόδου από την ΕΕ (και όχι απλά την Ευρωζώνη)** που υλοποιεί τη νεοφιλελεύθερη καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση στον Ευρωπαϊκό χώρο. Γι' αυτό και στη αυτή φάση αυτή του κοινωνικού και εθνικού απελευθερωτικού αγώνα δεν θέτουμε θέμα μελλοντικής μορφής που θα πάρει η μελλοντική απελευθερωμένη ελληνική κοινωνία, την οποία θα πρέπει να επιλέξει ο ίδιος ο Ελληνικός λαός στο μέλλον,

αφού προηγουμένως έχει αποτρέψει την ιστορική οικονομική καταστροφή, μέσα από την εγκαθίδρυση της Κυβέρνησης Λαϊκού Μετώπου που θα δεσμεύεται στους παραπάνω στόχους.

[5] ΑΠΕΞΑΡΤΗΣΗ ΑΠΟ ΤΗ ΝΕΟΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ

Ο απώτερος στόχος της λαϊκής εξουσίας, για την οποία μπορεί ν' ανοίξει τον δρόμο η προτεινόμενη Συντακτική Συνέλευση [βλ. παρακάτω Θέση 10, β)], είναι η απεξάρτηση της Ελλάδας από τη διεθνοποιημένη καπιταλιστική οικονομία της αγοράς και τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση (όπως αυτή εκφράζεται στον χώρο μας με την ΕΕ), η οποία δεν αποτελεί απλά επιλογή κάποιων «κακών» πολιτικών, ή δόγμα, ή, ακόμη χειρότερα, συνωμοσία, όπως υποστηρίζουν βαθύτατα αντιδραστικές συνωμοσιολογικές θεωρίες (π.χ. η δήθεν «θεωρία» της Ναόμι Κλάιν για «σοκ και δέος» που υποστηρίζουν στελέχη της ρεφορμιστικής, της «πατριωτικής», αλλά και της δήθεν «ελευθεριακής» Αριστεράς), με στόχο την παραπλάνηση των λαών ότι αρκεί να αλλάξουμε τους «κακούς» πολιτικούς και τις πολιτικές τους για να ανατρέψουμε τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση! Η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση είναι **ΣΥΣΤΗΜΙΚΟ φαινόμενο και ανατρέπεται μόνο μέσα από την ανατροπή των θεσμών της, και ιδιαίτερα των ανοικτών και «απελευθερωμένων» αγορών κεφαλαίου, εργασίας και εμπορευμάτων και υπηρεσιών. Οι αγορές αυτές είναι αποτέλεσμα της δυναμικής της καπιταλιστικής οικονομίας της αγοράς και επιβάλλονται σήμερα από τις ελίτ, είτε «ειρηνικά», μέσα από τους διεθνείς οργανισμούς που ελέγχουν (ΔΝΤ, ΕΕ κ.λπ.), ή ακόμη και με σφαγές (Ιράκ, Αφγανιστάν, Λιβύη), με στόχο την ένταξη κάθε χώρας σε αυτή. Στον γεωγραφικό χώρο μας, αυτό γίνεται μέσω της ΕΕ, και ήταν ακριβώς η ένταξή μας στην ΕΕ και στη συνέχεια στην ΟΝΕ και την Ευρωζώνη που οδήγησαν στην έκρηξη της χρόνιας καπιταλιστικής κρίσης της οικονομίας μας (η παγκόσμια οικονομική κρίση, αντίθετα με τις αποπροσανατολιστικές προσεγγίσεις «Μαρξιστών» και ρεφορμιστών, λειτούργησε μόνο ως καταλύτης της δικής μας κρίσης και όχι ως η αιτία της), τη σημερινή οικονομική καταστροφή και τη μετατροπή της χώρας, στη συνέχεια, σε προτεκτοράτο.**

[6] ΑΜΕΣΟΙ ΣΤΟΧΟΙ: ΕΞΟΔΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΕ, ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΧΡΕΟΥΣ ΚΑΙ ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ ΤΩΝ ΛΗΣΤΕΥΘΕΝΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝ ΑΓΑΘΩΝ

Αυτό σημαίνει ότι **άμεσοι και επιτακτικοί στόχοι του Μετώπου** που πρέπει να επιτευχθούν στο πρώτο στάδιο των απαιτούμενων επαναστατικών αλλαγών για την μόνιμη έξοδο από την κρίση είναι οι εξής:

[1] Άμεση μονομερής έξοδος μας από την ΕΕ (και όχι μόνο από την Ευρωζώνη), η οποία αποτελεί την αναγκαία συνθήκη για την ανάκτηση της απαραίτητης οικονομικής κυριαρχίας.

[2] Ακύρωση όλων των δανειακών συμβάσεων, Μνημονίων και σχετικών Νόμων που υπέγραψαν η μονοκομματική και η σημερινή διακομματική Χούντα με παράλληλη ολοκληρωτική στάση πληρωμών των τοκοχρεολυσίων (που σημαίνει μονομερή διαγραφή του χρέους), εφόσον πρωταρχικός στόχος σήμερα είναι να σταματήσουμε το ξεπούλημα του κοινωνικού μας πλούτου, με αφορμή το Χρέος (που δεν αναγνωρίζουμε, φυσικά, αφού δεν ρωτήθηκε ποτέ γι' αυτό ο Λαός), στους ξένους τοκογλύφους, πράγμα που θα έκανε αδύνατη κάθε ιδέα οικονομικής αυτοδυναμίας στο ορατό μέλλον.

[3] Αναγκαστική απαλλοτρίωση χωρίς αποζημίωση κάθε κοινού αγαθού που έχει περιέλθει, μέσα από τη διαδικασία των ιδιωτικοποιήσεων, στην ιδιοκτησία των ξένων και ντόπιων ελίτ.

Απαραίτητα **συμπληρωματικά μέτρα** των παραπάνω πρέπει να είναι:

[4] **Επανεισαγωγή της δραχμής και μερική υποτίμησή της** με παράλληλη μετατροπή των καταθέσεων σε δραχμές, και μέτρα ώστε να μην πληγούν τα λαϊκά εισοδήματα και οι μικροκαταθέτες (π.χ. επιδοτήσεις των λαϊκών στρωμάτων χρηματοδοτούμενες από τα έσοδα ενός σημαντικού φόρου στη μεγάλη περιουσία —κινητή και ακίνητη— καθώς και τα έσοδα από ένα βαρύ φόρο στα είδη πολυτελείας).

[5] **Αυστηροί κοινωνικοί έλεγχοι στην κίνηση αγαθών, κεφαλαίων και υπηρεσιών** (τελωνειακοί έλεγχοι, συναλλαγματικοί έλεγχοι, ποσοστώσεις κλ.π.) ώστε να θωρακιστεί η οικονομική αυτοδυναμία της χώρας.

[6] **Επαναφορά μισθών και συντάξεων στα προ Μνημονίων επίπεδα με παράλληλη** επαναπρόσληψη των απολυμένων στον δημόσιο τομέα, που θα αναδιοργανωθεί ορθολογικά, στο πλαίσιο της γενικότερης αναδιάρθρωσης της οικονομίας με βάση την αρχή της αυτοδυναμίας.

[7] **Κοινωνικοποίηση των Τραπεζών και των στρατηγικών κλάδων παραγωγής**, συμπεριλαμβανομένων όλων των κλάδων που καλύπτουν βασικές ανάγκες, στο πλαίσιο του προτεινόμενου παρακάτω μίγματος μορφών ιδιοκτησίας και μεθόδων κατανομής των οικονομικών πόρων.

[8] **Γενική καταγραφή κινητής και ακίνητης περιουσίας**, συμπεριλαμβανομένων των καταθέσεων στο εξωτερικό και επιβολή δραστικού «προοδευτικού» φόρου μεγάλης περιουσίας (φόρος δηλαδή ανάλογος με το μέγεθος της περιουσίας που μπορεί να φθάνει και στο 100% της περιουσίας για τις πολύ μεγάλες περιουσίες κ.λπ.), με στόχο τη δραστική ανακατανομή του εισοδήματος και του πλούτου.

[9] **Δημιουργία ενός πραγματικά λαϊκού συστήματος Υγείας, Εκπαίδευσης και Κοινωνικών Υπηρεσιών** που θα καλύπτει τις λαϊκές ανάγκες και θα ελέγχεται από τα λαϊκά στρώματα.

[7] ΠΡΟΣ ΜΙΑ ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΕΝΑ ΝΕΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ

Πέρα όμως από τα παραπάνω μέτρα που είναι απλά αμυντικά για την αυτοπροστασία της κοινωνίας από τα ληστρικά μέτρα που επέβαλαν οι ελίτ μέσω της Χούντας, είναι αναγκαίο, σε ένα **δεύτερο στάδιο, να κτιστούν οι βάσεις μιας αυτοδύναμης οικονομίας** (είτε αυτή, στη μελλοντική απελευθερωτική κοινωνία, πάρει τη μορφή οικονομικής δημοκρατίας είτε κρατικοσοσιαλιστικής οικονομίας, αναρχοσυνδικαλιστικής κ.λπ.), **δηλαδή να ληφθούν μέτρα για να ξανακτιστεί η παραγωγική δομή της χώρας**, που έχει καταστραφεί ολοκληρωτικά μετά την πλήρη ενσωμάτωσή της στη διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς, και ιδιαίτερα μετά την ένταξή μας στην ΕΟΚ/ΕΕ, και **να διαμορφωθεί ένα συναφές καταναλωτικό πρότυπο.**

Στο δεύτερο αυτό στάδιο των επαναστατικών αλλαγών προτείνεται ένα μίγμα μορφών ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής (κρατική, δημοτική, συνεταιριστική, ατομική μικροϊδιοκτησία) και, επομένως, **ένα αντίστοιχο μίγμα των μεθόδων κατανομής των οικονομικών πόρων** (Ενδεικτικός Σχεδιασμός, Οικονομική Δημοκρατία, Αγορά). Η παραγωγή, δηλαδή, στο στάδιο αυτό θα μπορούσε να στηριχθεί σε μια ποικιλία μορφών ιδιοκτησίας, ώστε να δοθεί η πρακτική δυνατότητα στον Λαό να αποκτήσει άμεση εμπειρία από τις διάφορες μορφές κοινωνικής οργάνωσης και να επιλέξει κατόπιν τις πιο κατάλληλες για την απελευθερωτική κοινωνία:

[Α] Στους **κοινωνικοποιημένους κλάδους παραγωγής** που καλύπτουν ανάγκες, οι οποίες ξεπερνούν τα όρια των δήμων και των συνεταιρισμών (Ενέργεια, Επικοινωνίες, Μεταφορές), αλλά και βασικές ανάγκες στο εθνικό επίπεδο. Η κατανομή των οικονομικών πόρων σε αυτούς τους κλάδους μπορεί να γίνεται μέσω ενός εθνικού μακρο-οικονομικού σχεδιασμού (Ενδεικτικός Σχεδιασμός) που θα θεμελιώνεται όχι μόνο στις καταναλωτικές προτιμήσεις που εκφράζει η αγορά αλλά και στις γνωμοδοτήσεις των δημοτικών συνελεύσεων (δηλαδή των συνελεύσεων των

δημοτών ανά δήμο που συνομοσπονδιοποιούνται στο εθνικό επίπεδο), αλλά και των συνελεύσεων των εργαζομένων στους κλάδους αυτούς.

[Β] Στις **δημοτικές επιχειρήσεις** (που θα ανήκουν στους δήμους και θα ελέγχονται από τις δημοτικές συνελεύσεις καθώς και τις συνελεύσεις των εργαζομένων σε αυτές), των οποίων η παραγωγή θα είναι επίσης ενταγμένη στον εθνικό μακρο-οικονομικό σχεδιασμό.

[Γ] Στους **συνεταιρισμούς** που θα ανήκουν στα μέλη και θα ελέγχονται από τις συνελεύσεις τους. Η παραγωγή τους θα είναι επίσης ενταγμένη στον εθνικό μακρο-οικονομικό σχεδιασμό και, τέλος,

[Δ] Στην **ατομική μικρο-ιδιοκτησία** (μικρομάγαζα κάθε είδους, βασικά οικογενειακής μορφής, αυτό-απασχολούμενοι κ.λπ.), των οποίων η παραγωγή —έμμεσα, όσον αφορά τουλάχιστον τη διαθεσιμότητα των πόρων— είναι επίσης ενταγμένη στον εθνικό μακρο-οικονομικό σχεδιασμό.

Οι σημερινές επομένως καπιταλιστικές επιχειρήσεις, εάν μεν ανήκουν σε πολυεθνικές θα απαλλοτριωθούν αναγκαστικά χωρίς αποζημίωση και θα υπαχθούν στους κοινωνικοποιημένους κλάδους παραγωγής (βλ. Α), ενώ η τύχη των υπολοίπων θα καθοριστεί σε εθνικό επίπεδο, μετά από γνωμοδότηση των συνελεύσεων των εργαζόμενων και των κατά τόπους δημοτικών συνελεύσεων, για το ποια από τις παραπάνω μορφές ιδιοκτησίας (εκτός της ατομικής μικρο-ιδιοκτησίας) θα υιοθετήσουν.

Η νέα αυτή παραγωγική δομή θα οδηγήσει και στη διαμόρφωση ενός νέου καταναλωτικού προτύπου, πέρα από αυτό που μας επέβαλαν η εξάρτησή μας από την ΕΕ και το υπάρχον σύστημα, και οδήγησαν στη σημερινή πολυδιάστατη κρίση και στη συνακόλουθη οικονομική, κοινωνική και οικολογική καταστροφή. **Χρειάζεται δηλαδή στο στάδιο αυτό να δημιουργηθεί μια ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΗ (όχι αυτάρκης) οικονομία που θα στηρίζεται κατ' αρχήν στους εγχώριους παραγωγικούς πόρους** για την κάλυψη των αναγκών μας, και μόνο κατ' εξαίρεση σε ξένους παραγωγικούς πόρους, τους οποίους μπορούμε ν' αποκτούμε μέσω των εξαγωγών των πλεονασμάτων μας, και ενός τουρισμού που θα σέβεται τον ελληνικό λαό και το περιβάλλον, προσφέροντας υπηρεσίες, όχι απλά στα προνομιούχα κοινωνικά στρώματα του εξωτερικού, όπως σήμερα, αλλά σε κάθε κοινωνικό στρώμα, σε ένα κλίμα διεθνούς αλληλεγγύης.

Η αυτοδύναμη οικονομία αποτελεί άλλωστε τη μόνη δυνατή διέξοδο από την διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς, που προσφέρει εναλλακτική λύση στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση. Και φυσικά αυτό δεν σημαίνει «απομονωτισμό» όπως διαστρεβλώνουν την αυτονομία οι «Ευρωπαϊστές» στη ρεφορμιστική Αριστερά, τα Πανεπιστήμια κ.λπ. που έχουν άμεσα ή έμμεσα οικονομικά και άλλα συμφέροντα από την παραμονή μας στην ΕΕ. Αυτή είναι η μόνη φιλολαϊκή λύση, ιδιαίτερα αν αποτελέσει τμήμα οικονομικών ενώσεων με γειτονικές χώρες σε παρόμοιο επίπεδο οικονομικής ανάπτυξης (π.χ. χώρες του Ευρωπαϊκού Νότου, Βαλκανικές χώρες, χώρες της Βόρειας Αφρικής κ.λπ.). Οι νέες αυτές οικονομικές ενώσεις που θα θεμελιώνονται στην αλληλεγγύη των λαών, αντί για τις σημερινές ληστρικές ενώσεις του κεφαλαίου, όπως η ΕΕ, αποτελούν τον μόνο αληθινό διεθνισμό σήμερα, σε αντιδιαστολή με τον ψευδοδιεθνισμό της ρεφορμιστικής «Αριστεράς» που δήθεν θα κτιστεί μέσα στην ΕΕ! **Πιο σημαντικό, η ίδρυση αυτοδύναμων οικονομιών αποτελεί την αναγκαία προϋπόθεση για να γίνει δυνατή η ανάπτυξη του αγώνα για μια νέα μορφή κοινωνίας. Ούτε μια ΠΔ, ούτε μια σοσιαλιστική (κρατικοσοσιαλιστική ή ελευθεριακή) οικονομία, είναι δυνατές σήμερα σε μια χώρα που δεν έχει ανακτήσει την οικονομική αυτοδυναμία της και την απεξάρτησή της από την διεθνοποιημένη καπιταλιστική οικονομία της αγοράς.**

Η δημιουργία μιας νέας παραγωγικής και καταναλωτικής δομής με αυτοδύναμο προσανατολισμό είναι η αναγκαία συνθήκη για να σταματήσει η Ελλάδα να είναι προτεκτοράτο και να αποκτήσει ο ίδιος ο Λαός την δυνατότητα πραγματικής πολιτικής και οικονομικής αυτοδιεύθυνσης. Η επαρκής συνθήκη όμως για αυτό εξαρτάται και από το τι είδους αλλαγές θα γίνουν μακροπρόθεσμα, σε σχέση με τη μορφή της απελευθερωτικής κοινωνίας, η οποία θα καθοριστεί δημοκρατικά με βάση τον επικρατούντα τότε συσχετισμό δυνάμεων.

[8] ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟ & ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ

Υπάρχουν όμως οι υποκειμενικές συνθήκες (πέρα από τις αντικειμενικές που κανένας δεν αμφισβητεί) και ποιο θα είναι το νέο απελευθερωτικό υποκείμενο για έναν παρόμοιο αγώνα;

Όσον αφορά πρώτα το **κοινωνικό υποκείμενο**, τόσο στην Ελλάδα όσο και σε κάθε άλλη χώρα ενταγμένη στην διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς, αυτό αποτελείται από όλα τα θύματα της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, όχι μόνο δηλαδή το προλεταριάτο, αλλά και τους ανέργους, τους υποαπασχολούμενους και περιθωριακά απασχολούμενους, τους φοιτητές που καταλήγουν να κάνουν οποιαδήποτε δουλειά διαθέσιμη, ακόμη και εντελώς άσχετη με τις σπουδές τους (εάν δεν αναγκαστούν να μεταναστεύσουν στο εξωτερικό), τους συνταξιούχους που καταδικάζονται σε συντάξεις πείνας, αλλά και όλους αυτούς που έχουν συνειδητοποιήσει την απάτη της αντιπροσωπευτικής «δημοκρατίας», καθώς και την ανάγκη αυτοδιαχείρισης σε κάθε τομέα, και φυσικά αυτούς που βλέπουν την επερχόμενη οικολογική καταστροφή όσο συνεχίζεται η σημερινή «ανάπτυξη».

Όσον αφορά τις **υποκειμενικές συνθήκες**, είναι αλήθεια ότι δεν έχουν αναπτυχθεί ακόμη στον απαραίτητο βαθμό για παρόμοιες επαναστατικές αλλαγές, αλλά αυτό σε σημαντικό βαθμό εξηγείται από την απουσία ενός παλλαϊκού Μετώπου που θα έκανε λαϊκή συνείδηση το γεγονός ότι διέξοδος από την κρίση μέσα στην ΕΕ και τη διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς αποκλείεται. Η απουσία μάλιστα αυτή γίνεται ιδιαίτερα σημαντική σήμερα που είναι τέτοια η γκεμπελική προπαγάνδα των ΜΜΕ η οποία βαφτίζει σαδιστικά τη μεγαλύτερη συμφορά ως «αναγκαίο κακό» για τη «σωτηρία» της Πατρίδας, ώστε πολλά από τα θύματα ακόμη να ελπίζουν ότι με τα δήθεν μέτρα σωτηρίας και το «κούρεμα» του Χρέους που προβλέπει η καταστροφική «δανειακή σύμβαση», την οποία, άμεσα ή έμμεσα υιοθέτησαν τώρα όλα τα κόμματα εξουσίας (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ) και τα δεκανίκια τους (ΛΑΟΣ, Δημοκρατική Συμμαχία, Δημοκρατική Αριστερά, Οικολόγοι-Πράσινοι) θα περάσει η κρίση, το πολύ σε μια δεκαετία, όπως υπόσχονται οι δύο Χούντες –υπερεθνική και ντόπια. Είναι όμως τέτοια η αγανάκτηση του κόσμου ενάντια στη Χούντα και την γκεμπελική προπαγάνδα των ΜΜΕ, η οποία ξεδιάντροπα δικαιώνει τη ραγδαία εξαθλίωσή του, ώστε γίνεται όλο και περισσότερο φανερή η αναζήτηση από μεγάλη μερίδα του λαού μιας επαναστατικής λύσης που θα στηρίζεται σε ένα νέο Λαϊκό Μέτωπο Κοινωνικής και Εθνικής Απελευθέρωσης. **Η προ-εξεγερσιακή κατάσταση που φανερώθηκε με τις απεργίες και συγκεντρώσεις της 19/20 Οκτώβρη και η εξεγερσιακή κατάσταση που εκδηλώθηκε στις 28 Οκτώβρη και στις 12 Φλεβάρη, η οποία κατατρόμαξε τις δύο Χούντες, ήταν αυτές που οδήγησαν στη σημερινή τρομερή εξαπάτηση του λαού, που σύσσωμο πια το κατεστημένο επιχειρεί με τη «μεταβατική κυβέρνηση», και μάλιστα απαιτεί να υπογραφούν από τις κύριες «πολιτικές δυνάμεις» όλες οι ληστρικές δεσμεύσεις της Χούντας πριν τις εκλογές (όποτε επιλέξει να τις προκηρύξει!). Είναι όμως ολοφάνερο ότι αυτό είναι και το τελευταίο χαρτί των ελίτ, που αν καεί, όπως είναι σχεδόν σίγουρο και σύντομα μάλιστα, θα είναι και η αρχή του τέλους του πολιτικο-οικονομικού συστήματος που με τόση συστηματικότητα στήνουν. Και αυτό, γιατί, όσο στο προσεχές μέλλον θα αποδείχονται φρούδες οι ελπίδες των εξαπατημένων λαϊκών στρωμάτων και θα προσγειώνονται ανώμαλα στη μαζική φτωχοποίηση και απώλεια του καταναλωτικού τους επιπέδου, την Κινεζοποίηση των εργατικών συνθηκών και τη Λατινοαμερικανοποίηση της χώρας, τόσο θα γίνονται ακόμη πιο ώριμες οι συνθήκες για να ανθήσει ο εθνικο-κοινωνικός απελευθερωτικός αγώνας.**

Τα παραπάνω όμως σημαίνουν πως, ακόμα και αν η αυξανόμενη λαϊκή οργή ξεσπούσε απλά σε ένα κύμα αυθόρμητων λαϊκών εξεγέρσεων που οδηγούσαν σε εστίες αυτό-οργάνωσης και αυτό-διαχείρισης δημόσιων χώρων ή/και εργοστασίων-εργασιακών χώρων στη μισή Ελλάδα ή, ακόμη χειρότερα, αν απλά οδηγούσαν σε «αυτο-οργάνωση» της διαχείρισης της φτώχειας, όπως προτείνουν «ελευθεριακοί» διαφόρων ειδών, παίζοντας δηλαδή συμπληρωματικό ρόλο σε αυτόν των ΜΚΟ και της ...Εκκλησίας, δεν θα οδηγούμαστε σε καμία έξοδο από την κρίση. Αυτο-οργάνωση για την αυτο-οργάνωση χωρίς μακροπρόθεσμους στόχους για την κοινωνική αλλαγή, μέσα και πρόγραμμα για την επίτευξη τους, είναι απλά λάϊφ-στάιλ «αναρχισμός» που είναι εντελώς ανώδυνος για το σύστημα, γι' αυτό και συχνά και τον ενισχύει σαν μορφή «κοινωνικής οικονομίας». Γι' αυτό είναι επιτακτική ανάγκη η σύμπληξη ενός τέτοιου Μετώπου, που θα συμβάλλει άμεσα στη μετατροπή της λαϊκής οργής σε μια συντονισμένη παλλαϊκή δύναμη, που θα οργανώσει συλλογικά τα μέσα πάλης της για την αντεπίθεση του λαού στη σημερινή αντεπανάσταση, αλλά και θα εμπνεύσει στα λαϊκά στρώματα μια ρεαλιστική προοπτική για απελευθερωτική αλλαγή της κοινωνικής οργάνωσης μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα.

Τέλος, το **πολιτικό υποκείμενο** αυτού του αγώνα θα είναι βέβαια το νέο Λαϊκό Μέτωπο Κοινωνικής και Εθνικής Απελευθέρωσης που θα γίνει ο καταλύτης των εξελίξεων, κάτω από την αιγίδα του οποίου θα διεξαχθεί ένας μαζικός αγώνας για την επίτευξη των παραπάνω στόχων, βραχυπρόθεσμα, για να επιτευχθεί η συνολική ανατροπή της σημερινής καταστροφικής αντεπανάστασης των ελίτ και, μεσοπρόθεσμα, για τη δημιουργία των βάσεων της οικονομικής αυτοδυναμίας.

[9] ΣΥΝΙΣΤΩΣΕΣ ΤΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

Η σύμπληξη επομένως του Λαϊκού Μετώπου Κοινωνικής και Εθνικής Απελευθέρωσης **από πολιτικές δυνάμεις και ανένταχτους που θα αποδέχονταν τους παραπάνω στόχους για την οικοδόμηση μιας αυτοδύναμης οικονομίας, σαν το πρώτο βήμα στην μακροπρόθεσμη οικοδόμηση μιας απελευθερωτικής κοινωνίας**, θα αποτελούσε αποφασιστικό βήμα στη δημιουργία τόσο των υποκειμενικών συνθηκών, όσο και του πολιτικού υποκειμένου.

Σε αυτό το Μέτωπο θα πρέπει να μετέχουν επομένως όλες οι αντισυστημικές δυνάμεις (είτε είναι οργανωμένες πολιτικές δυνάμεις, είτε συνδικάτα και σύλλογοι, είτε ανένταχτοι), προϋποτιθεμένου βέβαια ότι θα δεσμεύονταν από τους παραπάνω στόχους για την πραγματοποίηση των επαναστατικών αλλαγών που προτείνουμε στα δύο στάδια/βήματα που περιγράψαμε. Εννοείται ότι οι συνιστώσες πολιτικές δυνάμεις θα διατηρούσαν την ιδεολογική και οργανωτική αυτονομία τους ως προς την μελλοντική μορφή κοινωνίας που επιδιώκει η καθεμία και, επομένως, η δέσμευση όλων των συνιστωσών θα ήταν μόνο στους συγκεκριμένους στόχους που αφορούν τα στάδια οικοδόμησης μιας αυτοδύναμης οικονομίας, ενώ για την τελική μορφή της απελευθερωτικής κοινωνίας θα αποφασίσει ο επαναστατημένος λαός.

[10] ΟΙ ΜΟΡΦΕΣ ΑΓΩΝΑ

Το βασικό επομένως αίτημα του Μετώπου θα έπρεπε να είναι η **άμεση διεξαγωγή εκλογών** –τις οποίες η υπερεθνική Χούντα μαζί με τη δική μας Χούντα είναι πολύ πιθανόν, εάν διαπιστώσουν ότι τα κόμματα που στηρίζουν τη διακομματική Χούντα δεν πρόκειται να εξασφαλίσουν τη πλειοψηφία στη Βουλή, να προσπαθήσουν να τις αναβάλλουν επ' αόριστο, όπως ήδη γίνεται. Στις εκλογές αυτές το Μέτωπο θα κατέβαινε με πρόγραμμα :

α) για την άμεση υλοποίηση των άμεσων στόχων και των συμπληρωματικών μέτρων που περιγράφηκαν παραπάνω για το πρώτο στάδιο, ώστε να επιτευχθεί η άμεση έξοδος από την κρίση (βλ 6^η Θέση), και,

β) με δέσμευση, αφού θα έχει υλοποιήσει τους παραπάνω στόχους, να προχωρήσει στην προκήρυξη εκλογών για Συντακτική Συνέλευση, η οποία θα θεσμοθετούσε τις αλλαγές που απαιτούνται στο δεύτερο στάδιο για την οικοδόμηση των βάσεων μιας αυτοδύναμης οικονομίας (βλ. 7^η Θέση)

Οι μορφές του αγώνα για την επίτευξη αυτών των στόχων θα κυμαίνονταν από ένα κίνημα άγριων απεργιών από κάτω, που θα ξεπερνούσαν τις συνδικαλιστικές ηγεσίες (ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ κλπ) —οι οποίες δεν διανοούνται να θέσουν στόχους σαν τους παραπάνω— μέχρι τις καταλήψεις και, το κυριότερο, την οργανωμένη μαζική άρνηση πληρωμών των χαρατσιών. Το Μέτωπο θα μπορούσε να παίξει καθοριστικό ρόλο σε αυτή τη διαδικασία, συντονίζοντας και πολιτικοποιώντας τις απεργίες και άλλες κινητοποιήσεις διαφόρων κλάδων, που θα κλιμακώνονταν σε επαναλαμβανόμενες ανά εβδομάδα 48ωρες απεργίες, οι οποίες θα παρέλυαν την οικονομική και κοινωνική ζωή της Χώρας, και θα οδηγούσαν στον εξαναγκασμό της νέας διακομματικής Χούντας για άμεσες εκλογές.

Εάν η Χούντα κατέφευγε σε επιστρατεύσεις απεργών ή σε αναστολή άρθρων του Συντάγματος για να αφαιρέσει και τυπικά κεκτημένες ατομικές ελευθερίες με στόχο την παρεμπόδιση της ανάπτυξης του αγώνα αυτού, ή εάν αρνιόταν την άμεση διεξαγωγή εκλογών, ή, ακόμη σημαντικότερο, αν αρνιόταν να παραδώσει την εξουσία σε ένα νικηφόρο στις εκλογές Μέτωπο που θα δεσμευόταν από τους παραπάνω στόχους, τότε η προηγούμενη αγωνιστική δραστηριότητα θα έπρεπε να κλιμακωνόταν σε μια γενική πολιτική απεργία διάρκειας μέχρι την ανατροπή της Χούντας και την ανάδειξη μιας Κυβέρνησης Λαϊκής Ενότητας (από εντολοδόχους των λαϊκών συνελεύσεων, των συνελεύσεων εργαζομένων κ.λπ.), η οποία θα καλούσε σε εκλογές για Συντακτική Συνέλευση για την υλοποίηση ολόκληρου του προγράμματος του Μετώπου. Ο λαός στην περίπτωση αυτή θα είχε κάθε δικαίωμα να υποστηρίξει την αυτοάμυνα του, οι δε πραιτοριανοί της Χούντας που θα είχαν προτιμήσει —αντί για την έντιμη παραίτηση και την συμπαράταξή τους με τα λαϊκά στρώματα— να χτυπήσουν τη λαϊκή Αντίσταση, θ' αντιμετώπιζονταν σαν εσωτερικός στρατός Κατοχής, ενώ αντίστοιχα θα αντιμετωπιζόταν σαν κανονικός στρατός Κατοχής η οποιαδήποτε δύναμη Ευρωχωροφυλακής ή μισθοφόρων ερχόταν στη χώρα εκ μέρους της υπερεθνικής Χούντας/ελίτ. Η μαζική αυτή λαϊκή αντίσταση άλλωστε θα έβρισκε άμεση ανταπόκριση στους λαούς της Ευρώπης και του υπόλοιπου κόσμου, οι οποίοι μια σπίθα σαν αυτή περιμένουν να ξεσηκωθούν, παρόλη την καταστροφική πλύση εγκεφάλου, με την οποία έχουν αποπροσανατολίσει εντελώς τους λαούς τα διεθνή ΜΜΕ —ποτέ τόσο αποτελεσματικά στη Ιστορία όπως, για παράδειγμα, έγινε σε σχέση με τον κυριολεκτικό σφαγιασμό του λαού της Λιβύης, χωρίς ούτε μια γνωστή απώλεια για τους ΝΑΤΟϊκούς εγκληματίες, οι οποίοι ήδη κατάφεραν να επιβάλουν το πελατειακό καθεστώς της αρεσκείας τους, με την άμεση ή έμμεση υποστήριξη της εκφυλισμένης «Αριστεράς».

Συμπερασματικά, μόνο αν οργανωθούμε, με βάση ένα Εθνικό-κοινωνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, όπως αυτό που περιγράψαμε, και με συγκεκριμένο Πρόγραμμα και στόχους σαν τους προαναφερθέντες, αντί να περιοριζόμαστε σε αντικαπιταλιστικές ή «υπερ-επαναστατικές» ρητορείες και μεγαλοστομίες, θα μπορούσαμε να σταματήσουμε τη σημερινή καταστροφή και να ανοίξουμε τον δρόμο, αρχικά, για μια αυτοδύναμη οικονομία και, τελικά, για την απελευθερωτική κοινωνία που θα επέλεγε ο Λαός.

ΠΕΡΙΕΚΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Φλεβάρης 2012